

[Ib Christensen]

De fire sikre ting kan man regne med vil indtræffe, hvis dette program bliver en realitet. Ikke fordi denne åbningstale i og for sig adskiller sig fra så mange andre åbningstaler, det gør den ikke, ud over at den i høj grad er præget af at være et valgprogram og ikke en åbningstale, men der er ingen væsensforskel på den politik, der lægges frem i åbningstalen, og så den politik, som er ført gennem 1970'erne af de fire gamle partier i vekslende kombinationer, også hjulpet af to mindre partier.

Vi fik heller ikke i dag at vide, hvad venstre og konservative vil, ud over noget med, at dagpengene til de arbejdsløse skulle skæres ned, og at der også skulle ses på bistandsloven. Ellers intet, og det af gode grunde, fordi V og K indtil sidste folketingsvalg har været med i det hele, og der er ikke nogen principforskel.

Alternativet til den politik, som her lægges op, er retsforbundets, og så er der ekstremene: yderst til venstre de marxistiske partier, og så er der det yderste højre. Det er de virkelige alternativer, der er til den økonomiske politik, som har ført de ting med sig, som jeg her har beskrevet.

Jeg vil også godt sige nogle ord om det udenrigspolitiske. Jeg har en tak at rette til regeringen, fordi man i åbningstalen nævner undertrykkelsen af menneskerettighederne og demokratiet i Tyrkiet, men så er det stort set også sagt, hvad der kan siges af positivt. At u-landsbistanden bliver forøget, er dog også en positiv ting.

Med hensyn til De europæiske Fællesskaber har jeg nogle bemærkninger at gøre, for det fremgår af hele den skriftlige del, at der som sædvanlig er en lang række lovforslag, som er bestemt af EF-direktiver, og det er kun toppen af isbjerget. Danmark udvikler sig til at være en slags administrationsområde under De europæiske Fællesskaber, og hvis man vil se nærmere på, hvordan det ytrer sig, kan man læse den skriftlige del af regeringens åbningstale.

Der har her under debatten i dag været diskussion om Grønlands forhold til EF, når det grønlandske folk – håber jeg – i februar stemmer sig ud af EF. Der har været diskussion om, hvorvidt der er brugt trusler mod grønlænderne for at få dem til at undlade at stemme sig ud. De trusler behøver man ikke at lede længe efter, de findes i statsministe-

rens åbningstale, hvor der står, »at Danmark ikke vil være i stand til at yde kompensation for EF-tilskudsmuligheder, som måtte falde bort, såfremt Grønlands status i forhold til EF ændres.«

Dermed er det sagt. Jeg angler ikke efter, at regeringen skulle have garanteret grønlænderne, at ligegyldigt hvad de gjorde, kunne de være sikre på, at Danmark ville hjælpe dem. Det ville man ellers gøre over for landbruget og andre grupper i det danske rige, som kom i en situation på grund af ændrede beslutninger, som de ikke havde indflydelse på måske, eller som simpelt hen ønskede en anden status, som Grønland meget muligt ønsker det.

Derfor mener jeg, at regeringen i denne sag har forsømt en overordentlig god lejlighed til at holde mund, til simpelt hen ikke at udtale sig om denne sag, hverken at give grønlænderne garantier for, at ligegyldigt hvad de gør, vil man hjælpe dem, eller det modsatte. Dette er en åbenlys trussel, som ikke er regeringen værdig, og som er en undsigelse af rigsfællesskabet.

Om det europæiske politiske samarbejde siger regeringen, at den ikke ønsker nogen ændring af samarbejdets grundlæggende karakter. Nej, ikke formelt, fordi det, som også udenrigsministeren har haft meget på sinde at sige til offentligheden, er, at der ikke skal en ny folkeafstemning til; det er næsten det væsentligste. Det væsentligste er efter ministerens mening, at der ikke skal en ny folkeafstemning til, men ellers er man parat til at ændre hvad som helst, og det er jo sket, når man taler om det udenrigspolitiske samarbejde inden for De europæiske Fællesskaber eller mellem EF-landene.

Først var der tale om, at EF slet ikke havde noget med udenrigspolitik at gøre. Så finder man ud af, at når man alligevel mødes på grundlag af traktaterne, kan man lige så godt også snakke om udenrigspolitik, for det var jo en fordel, mente man, hvis man kunne komme til nogle fællesnævner. Man holdt møderne adskilt. Man mødtes i Bruxelles i EF-sammenhæng og vedrørende udenrigsministeriets samarbejde i København o.lign., og man havde forskellige dagsordener. Så fandt man ud af, at det var upraktisk; man kunne lige så godt benytte de samme møder. Nu blander man dagsordenspunkterne sammen, så ingen kan skelne mellem, hvad der er